

Ellen Lina

Ooit zal ik je weer zien

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER

1.

‘Sean, kun je ophouden met me te negeren, alsjeblieft?’ Ik draai me zuchtend naar hem toe, maar hij reageert niet. Hij kijkt mijn kant niet op, hij beweegt niet eens. Z’n ogen zijn strak gericht op de tv, al volgt hij helemaal niet wat er op tv gebeurt. Hij denkt na, is heel diep in gedachten. Ik draai me terug in mijn hoekje van de bank, vouw de brieven van mijn moeder op en kijk door de hoge ramen naar buiten. Het sneeuwt weer. Sneeuw en gladheid zijn voor mij absolute redenen om vooral binnen te blijven en niet de straat op te gaan. Helaas moet er wel gewerkt worden en brengen de supermarktmedewerkers mijn boodschappen niet tot aan de koelkast. Ik draai me nog een laatste keer naar Sean toe, nadat ik hem toch zeker een minuut heb laten overwegen om zijn stilzwijgen te staken. Hij zit nog steeds hetzelfde.

‘Dus je gaat niks tegen me zeggen?’ probeer ik. Sean schudt bijna niet merkbaar zijn hoofd. Ik wrijf door mijn vermoeide ogen en sta op, het heeft geen zin. Praten is bijna een unicum het laatste jaar, die ene zeldzame keer dat we wel een echt gesprek hebben, loopt het vaak uit op ruzie. Sean zwijgt daarna weer, ik zonder me

af en denk na. Vanavond is het niet anders dan andere keren. Ik slenter naar de slaapkamer, laat me op het bed zakken en staar naar het plafond. Hoe heeft het zover kunnen komen? Ik had altijd het idee dat wij, ongeacht wat er zou gebeuren, elkaar zouden blijven steunen. Dat we bij elkaar zouden blijven, hoe dan ook. Dat we op zijn minst vrienden zouden blijven, mocht een relatie toch echt niet meer werken, maar op het moment is het niks van dat alles. Geen vriendschap, en het is ook nauwelijks nog een relatie te noemen. Soms heeft hij een goede bui, en dan is het voor mij alsof de zon weer gaat schijnen. Helaas is het vaker slecht, en dan kan ik wel gillen van wanhoop. Juist dat op en af, daar kan ik helemaal niks mee en het maakt me zo onzeker. Ik zou niets liever willen dan weer teruggaan naar het oude, onze relatie was echt ontzettend hecht en goed. Sean is altijd de enige geweest voor mij, in alles, mijn hele leven lang. Nog steeds. Hij daarentegen, kan me tegenwoordig aankijken alsof hij niet meer weet wie ik ben, soms kijkt hij me aan alsof hij vreselijke medelijden met me heeft. Vaak zie ik achterdocht en jaloezie, maar meestal is het verdriet. Hij kan niks voor me verborgen houden, geen blik in zijn ogen die

ik niet ken. En dat doet zeer momenteel, want ik zie van alles, behalve mijn oude vertrouwde Sean. Sowieso zie ik de laatste tijd vooral een wazige gloed in zijn ogen, vertroebeld door de alcohol. Zuchtend ga ik rechtop zitten. Wat ik nodig heb nu is een lange, hete douche. Ik wil opstaan, maar mijn telefoon gaat in het zakje van mijn vest. Ik trek 'm tevoorschijn en moet mezelf dwingen op te nemen.

'Hoi Tess,' probeer ik zo normaal mogelijk te zeggen, maar Tessa kent me goed en ik weet dat zij al weet hoe laat het is.

'Juul. Je klinkt niet oké,' vat ze mijn stemming direct goed samen. 'Heb je zin om er even uit te gaan? Of blijf je liever binnen?'

'Weet niet. Wat is je voorstel?'

'Nou, misschien kunnen we even ergens een wijntje drinken. Je hart luchten. Je weet wel. Gewoon, dames onder elkaar. En dan buiten werk om, is ook wel zo prettig.'

'Ik denk dat ik beter hier kan blijven. Ik moet nog het een en ander met Sean uitpraten, ik blijf liever in zijn buurt... Eigenlijk wil ik gewoon niet de indruk wekken dat ik plezier maak zonder hem.' Het blijft stil aan de andere kant van de lijn.

'Wat je nu zegt klinkt echt heel erg zielig,

weet je dat.'

'Nee.'

'Ja. Julia kom op, hé. Jullie zijn volwassen mensen. Sean doet geen enkele poging om normaal met je te communiceren, hoor, al maanden niet. Wat zeg ik, al een jaar niet. Kom nou even naar Piazza. Al is het maar een uurtje.'

'Mag ik er even over nadenken?'

'Nee, want het is al half tien. Straks heeft het geen zin meer. Kom op, doe je haren in een staart, trek je hakken aan en kom hiernaartoe. Ik wacht achterin aan een tafeltje. Tot zo.' En ze hangt op, ze geeft me gewoon geen keus. Ik ga overeind zitten, onder luid protest van m'n hele lichaam. Zwaar fysiek werk en het constante gezeur met Sean bezorgen me een uiterst vermoeid lijf. Ik sta voor de spiegel en zie een afgepeigerd, vaal gezicht. Lege ogen in holle kassen, ingevallen wangen. Bijna magere armen en benen, ondanks mijn grote trui en joggingbroek. M'n haar valt in slierten langs mijn gezicht, de krul is er volledig uit. Ik kan wel janken, voor de zoveelste keer, alleen al vanwege mijn eigen voorkomen. Ik ben geen schim meer van de levendige, opgewekte persoon die ik ooit was. Nog maar zevenentwintig, ik zie er eerder uit als iemand van tweeënze-

ventig. Geen wonder dat Sean zo tegen me doet, ik stel niks meer voor. Ik trek m'n kast open om er iets fatsoenlijks uit te halen, maar heb de puf niet eens om me om te kleden. Ik bind m'n haar bij elkaar in een staart, zoals Tess me voorschreef, en loop naar de woonkamer. Sean zit nog steeds onderuitgezakt op de bank, maar hij heeft wel bewogen, zie ik. Er staan twee lege blikjes bier naast hem op het bijzettafeltje. De derde heeft hij in zijn hand. Ik voel een steek in m'n maag. Hij drinkt veel te veel, en dat gaat altijd mis. Hij dronk voorheen bijna nooit, maar als hij dronken was, dan was hij niet te genieten. Als we een avondje gingen stappen, of we waren uit eten geweest samen en we hadden flink aan de wijn gezeten, dan kon hij daar absoluut niet tegen. Hij wordt vervelend, jaloers, en wantrouwend. In het ergste geval wordt hij agressief, maar dat openbaart zich pas sinds een tijdje. Hij gaat dan smijten met spullen en dreigt me iets aan te doen. Gelukkig heeft hij tot nu toe nog nooit werkelijk een vinger naar me uitgestoken, maar ik ben er niet zeker van dat hij zich altijd kan blijven beheersen. Ik heb er nooit met iemand over gesproken, zelfs niet met Tessa.

‘Sean, ik ga even wat drinken met Tess, ik

weet niet hoe laat ik thuis ben, maar ik zal niet lang weg zijn. Goed?’ Ik wacht tien seconden, twintig seconden, maar er komt geen antwoord. Dan niet, ik heb het gezegd. Ik pak m’n tas en jas en trek m’n Uggs van het schoenenrek in de gang, om m’n outfit compleet sloeberig te maken. Ik doe niet eens mijn best meer, en waarom zou ik ook.

Wanneer ik Piazza binnenloop, een van de gezelligste cafeetjes in onze buurt, zie ik Tessa al zitten. Zij ziet mij ook meteen en ze zet grote ogen op.

‘Julia, dit kun je niet menen,’ sist ze naar me, terwijl ik naast haar ga zitten. ‘Hoe kun je nou zo de deur uitgaan?’ Ze schudt verontwaardigd haar hoofd. Zelf ziet ze er ook niet altijd piekfijn uit, maar vanavond toevallig wel. Ze zal wel op de versiertoe zijn. ‘Je ziet eruit als een hobbezak. Waarom doe je jezelf dit aan?’

‘Ik doe het mezelf niet aan, ik had gewoon geen zin om me om te kleden. Bovendien, wil je niet zeuren, ik ben gekomen. Dat was al een hele stap en dat weet je.’

‘Ja, dat weet ik. Sorry. Hoe ben je hier?’

‘Tram. Met dit weer ga ik niet met de fiets en al helemaal niet met de auto.’

‘Snap ik. Hoe gaat het met je? Hoe is het thuis?’ Ze gebaart naar de ober en wijst met haar vinger naar haar wijn, daarna steekt ze twee vingers in de lucht. Ze draait zich vervolgens naar mij en zet haar beste luistergezicht op.

‘Nou ja.’ Ik haal m’n schouders op. ‘Kan beter natuurlijk. Gister was op zich wel een redelijke dag. We konden gewoon met elkaar praten en we hebben zelfs een heel klein beetje gelachen. Het ging wel over iets op de tv, maar dat was goed. Niks dieps, gewoon oppervlakkig. Dat kunnen we nog wel.’

Ik neem de wijn aan van de ober en neem een grote slok. ‘Vandaag was het alleen weer mis. Het ging helemaal nergens over, ik weet al niet eens meer waarmee het begon...’ Ik probeer me te herinneren waar de ruzie vandaag mee startte, maar het komt echt niet naar boven. ‘In ieder geval. Toen ging de negeerstand weer aan. En dat vind ik nog veel moeilijker dan schreeuwen tegen elkaar.’

Tessa haalt diep adem en kijkt even voor zich uit.

‘Juul,’ begint ze dan voorzichtig. ‘Ik snap dat jij je geen leven zonder Sean kunt voorstellen, en dat je daar waarschijnlijk ook helemaal niet

aan denkt, maar misschien moet je toch overwegen om eens een tijdje afstand van elkaar te nemen. Ik denk dat het voor jullie beiden een opluchting kan zijn, wanneer je elkaar even de ruimte geeft.'

'Ik weet dat je gelijk hebt, maar ik zou niet weten hoe ik zou moeten functioneren zonder hem,' concludeer ik triest, 'hoe hard ik ook altijd geroepen heb dat ik een hele zelfstandige vrouw ben. Dat kon ik roepen omdat ik wist dat hij achter me stond. Hoe dan ook. Een zelfstandige vrouw zijn zonder Sean, is ondenkbaar. We zijn altijd samen geweest, Tess. Ik kan niet zomaar beslissen om weg te gaan, dat kán gewoonweg niet. En hij denkt er net zo over, dat weet ik. Anders was hij allang weggeweest of had hij mij weggestuurd. Beiden leven we liever zo, dan dat we uit elkaar gaan. Dat is simpelweg geen optie.' Ik zet m'n wijn op het tafeltje en schud mijn hoofd. 'Echt niet.'

'Hmm.' Tessa zucht diep. 'Wil je dat ik nog een keer met hem probeer te praten? Of denk je dat het alleen maar averechts werkt?'

'Ik denk dat we hem maar even met rust moeten laten. Wat je net zei over elkaar de ruimte geven is inderdaad goed, maar dan wel binnen ons eigen huis. Ik ga eraan werken,' knik ik.

‘Goed zo. En Juul...’

‘Ja?’

‘Mocht je toch besluiten om even weg te gaan, dan ben je altijd welkom bij mij, hè. En als je dat niet wilt, dan regel ik wel stiekem een kamer voor je in het hotel.’

‘Thanks Tess, kan ik de volgende dag m’n eigen kamer schoonmaken,’ grinnik ik. ‘Maar serieus, ik waardeer het. Lief van je.’

‘Al goed,’ mompelt ze, en vervolgens is ze afgeleid. Ik volg haar blik en zie dat ze kijkt naar twee mannen die binnenkomen. Ik gok dat ze iets ouder zijn dan wij, maar het zal niet veel schelen. Ondanks dat ik nooit interesse heb gehad in een andere man dan Sean, moet ik Tess nageven dat ze twee uiterst goed gelukte exemplaren heeft uitgezocht om naar te kijken. Tessa kan goed flirten, dus ik vrees dat de heren hier zo meteen tegenover ons aan het tafeltje zitten. Ik begin me enigszins ongemakkelijk te voelen in m’n voddenpak, en al helemaal naast Tess in haar prachtige zwarte wollen jurkje met hoge kol. Ik pluk aan mijn haar om de boel wat te fatsoeneren, maar al snel laat ik m’n hand weer vallen. Onbegonnen werk.

‘Zie je die blonde jongen daar?’ fluistert Tess vanachter haar wijnglas.